

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16426/2556

พนักงานอัยการจังหวัดจันทบุรีโจทก์ นายสมบุรณ์ ผลาผล กับพวกผู้ประกันนายอภิชาติ ป้อมแจ่มศรีจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 119, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ
พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา
15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ.
มาตรา 91, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้ประกันทั้งสองร่วมกันยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว และที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้
ปล่อยชั่วคราวก็เพราะเห็นว่าหากผู้ประกันทั้งสองผิดสัญญาประกันหลักทรัพย์ของผู้ประกันทั้งสอง
รวมกันแล้วเป็นเงินจำนวนเพียงพอที่จะบังคับเอาชำระหนี้ได้ตามสัญญา มิได้แยกให้ผู้ประกัน
ทั้งสองแต่ละคนรับผิดชอบภายในวงเงินที่ระบุราคาทรัพย์หรือราคาประกันเท่านั้น ทั้งสัญญาประกัน
ดังกล่าวก็ระบุให้ศาลมีอำนาจบังคับผู้ประกันให้ใช้เบี้ยปรับเต็มตามจำนวนในสัญญา ดังนี้ ผู้ประกัน
ที่ 1 จึงต้องร่วมรับผิดชอบสัญญากับผู้ประกันที่ 2 อย่างลูกหนี้ร่วม เมื่อผู้ประกันทั้งสองยังชำระ
เบี้ยปรับไม่ครบถ้วน ผู้อำนวยการสำนักงานประจำศาลจังหวัดจันทบุรีในฐานะเจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษามาตรา ป.วิ.อ. มาตรา 119 วรรคสอง ก็มีอำนาจอายัดทรัพย์ของผู้ประกันที่ 1 เพื่อ
ชำระหนี้ตามสัญญาให้ครบถ้วนได้ ข้อสัญญาที่ให้อำนาจศาลในการบังคับตามสัญญาประกัน จึง
มิใช่ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน
แต่อย่างใด แม้มีการแก้ไข ป.วิ.อ. มาตรา 119 วรรคสอง ให้ถือเสมือนว่าผู้ประกันที่ 1 เป็น
ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ก็เป็นการแก้ไขเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีที่บัญญัติไว้ในตอนต้นของ
มาตราดังกล่าวเท่านั้น มิได้ทำให้ความรับผิดของผู้ประกันที่ 1 ตามสัญญาประกันในฐานะ
ลูกหนี้ร่วมหมดสิ้นไปแต่อย่างใด

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522
มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ระหว่างพิจารณาผู้ประกันทั้งสอง
ร่วมกันยื่นคำร้องขอให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวศาลชั้นต้นอนุญาตโดยตีราคาประกัน 300,000 บาท
ผู้ประกันทั้งสองผิดสัญญาประกันไม่ส่งตัวจำเลยต่อศาลตามนัด ศาลชั้นต้นจึงสั่งปรับผู้ประกัน
ทั้งสองตามสัญญาประกันและออกหมายจับจำเลย ต่อมาจำเลยถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง
ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ผู้ประกันทั้งสองยื่นคำร้องขอให้ลดค่าปรับ ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง
ยกคำร้อง ผู้ประกันทั้งสองอุทธรณ์ขอให้ลดค่าปรับ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ผู้ประกันที่ 1
ฎีกา ศาลฎีกาพิพากษายกฎีกาของผู้ประกันที่ 1 ผู้ประกันที่ 1 ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้เพิก
ถอนคำสั่งของผู้อำนวยการสำนักงานบังคับคดีที่แจ้งอายัดสิทธิเรียกร้องตามหนังสือลงวันที่ 15
มิถุนายน2552 และงดการบังคับคดีของผู้ประกันที่ 1 ศาลชั้นต้นได้สวนแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้อง
ผู้ประกันที่ 1 อุทธรณ์พร้อมยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ประกันที่ 1 ยื่นอุทธรณ์โดยตรง
ต่อศาลฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา223 ทวิ ประกอบมาตรา 15 แห่ง
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ศาลชั้นต้นยกคำร้อง และมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของ

ผู้ประกันที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ผู้ประกันที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ประกันที่ 1 ว่า ผู้ประกันที่ 1 ต้องร่วมรับผิดชอบตามสัญญาประกันกับผู้ประกันที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ประกันทั้งสองร่วมกันยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว และที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวก็เพราะเห็นว่าหากผู้ประกันทั้งสองผิดสัญญาประกันหลักทรัพย์ของผู้ประกันทั้งสองรวมกันแล้วเป็นเงินจำนวนเพียงพอที่จะบังคับเอาชำระหนี้ได้ตามสัญญาประกันมิได้แยกให้ผู้ประกันทั้งสองแต่ละคนรับผิดชอบภายในวงเงินที่ระบุราคาทรัพย์หรือราคาประกันเท่านั้น เป็นกรณีที่ผู้ประกันทั้งสองร่วมกันยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวจำเลยชั่วคราว และศาลชั้นต้นตีราคาประกันของผู้ประกันทั้งสองรวมกันในวงเงิน 300,000 บาท ทั้งในสัญญาประกันข้อ 6 ก็มีข้อความระบุให้ศาลมีอำนาจบังคับผู้ประกันให้ใช้เบี้ยปรับเต็มตามจำนวนในสัญญาประกัน ดังนี้ ผู้ประกันที่ 1 จึงต้องร่วมรับผิดชอบตามสัญญาประกันกับผู้ประกันที่ 2 อย่างลูกหนี้ร่วมด้วย และเมื่อผู้ประกันทั้งสองยังคงชำระเบี้ยปรับไม่ครบถ้วนผู้อำนวยการสำนักงานประจำศาลจังหวัดจันทบุรีในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสอง ก็มีอำนาจอายัดทรัพย์ของผู้ประกันที่ 1 เพื่อชำระหนี้ตามสัญญาประกันให้ครบถ้วนได้ ทั้งสัญญาประกันข้อ 6 ก็เป็นข้อสัญญาที่ให้อำนาจศาลในการบังคับตามสัญญาประกัน จึงมิใช่ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใด แม้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสอง ให้ถือเสมือนว่าผู้ประกันที่ 1 เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา ก็เป็นการแก้ไขเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีดังที่บัญญัติไว้ในตอนต้นของมาตราดังกล่าวเท่านั้น มิได้ทำให้ความรับผิดชอบของผู้ประกันที่ 1 ตามสัญญาประกันในฐานะลูกหนี้ร่วมหมดสิ้นไปแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ประกันที่ 1 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

อดิศักดิ์ ปตรวลี · ทวีศักดิ์ ทองภักดี · พิศิษฐ์ สุดลาภา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/16426/2556>